

سوره قیامت (ترجمه آیت الله مکارم شیرازی)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

لَا أُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَامَةِ ﴿١﴾

سوگند به روز قیامت. (۱)

وَلَا أُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ ﴿٢﴾

و سوگند به نفس لوامه، وجدان بیدار و ملامتگر، (که رستاخیز حق است). (۲)

أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ نَجْمَعَ عِظَامَهُ ﴿٣﴾

آیا انسان می‌پندارد که استخوانهای او را جمع نخواهیم کرد؟ (۳)

بَلَىٰ قَادِرِينَ عَلَىٰ أَنْ نَسُوِّيَ بَنَانَهُ ﴿٤﴾

آری قادریم که (حتی خطوط سر) انگشتان او را موزون و مرتب کنیم. (۴)

بَلْ يُرِيدُ الْإِنْسَانُ لِيَفْجُرَ أَمَامَهُ ﴿٥﴾

(انسان شک در معاد ندارد) بلکه او می‌خواهد (آزاد باشد و) مادام‌العمر گناه کند. (۵)

يَسْأَلُ أَيَّانَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ ﴿٦﴾

(لذا) می‌پرسد قیامت کی خواهد آمد. (۶)

فَإِذَا بَرِقَ الْبَصْرُ ﴿٧﴾

در آن هنگام چشمها از شدت وحشت به گردش در می‌آید. (۷)

وَخَسَفَ الْقَمَرُ ﴿٨﴾

و ماه بینور گردد. (۸)

وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ﴿٩﴾

و خورشید و ماه یکجا جمع شوند. (۹)

يَقُولُ الْإِنْسَانُ يُؤَمِّدُ أَيْنَ الْمَفْرُوءِ ﴿١٠﴾

آن روز انسان می گوید: را فرار کجاست؟ (۱۰)

كَلَّا لَا وَزَرَ ﴿١١﴾

هرگز چنین نیست، راه فرار و پناهگاهی وجود ندارد. (۱۱)

إِلَىٰ رَبِّكَ يُؤَمِّدُ الْمُسْتَقَرُّ ﴿١٢﴾

و قرارگاه نهائی تنها به سوی پروردگار تو است. (۱۲)

يُنَبِّئُ الْإِنْسَانَ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ﴿١٣﴾

و در آن روز انسان را از تمام کارهایی که از پیش یا پس فرستاده، آگاه می کنند. (۱۳)

بَلِ الْإِنْسَانُ عَلَىٰ نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ ﴿١٤﴾

بلکه انسان خودش از وضع خود آگاه است. (۱۴)

وَلَوْ أَلْقَىٰ مَعَاذِيرَهُ ﴿١٥﴾

هر چند (در ظاهر) برای خود عذرهایی بتراشد. (۱۵)

لَا تُحَرِّكْ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ ﴿١٦﴾

زبانت را به خاطر عجله برای خواندن آن (قرآن) حرکت مده. (۱۶)

إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ ﴿١٧﴾

چرا که جمع و خواندن آن بر عهده ماست. (۱۷)

فَإِذَا قَرَأْنَاهُ فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ ﴿١٨﴾

و هنگامی که ما آن را خواندیم از آن پیروی کن. (۱۸)

ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ ﴿١٩﴾

سپس بیان (و توضیح) آن نیز بر عهده ماست. (۱۹)

كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ ﴿٢٠﴾

چنین نیست که شما می‌پندارید (و دلایل معاد را مخفی می‌شمیرید) بلکه شما دنیای زودگذر را دوست دارید (و هوسرانی بیقید و شرط را). (۲۰)

وَتَذَرُونَ الْآخِرَةَ ﴿٢١﴾

و آخرت را رها می‌کنید. (۲۱)

وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَاضِرَةٌ ﴿٢٢﴾

در آن روز صورتهائی شاداب و مسرور است. (۲۲)

إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ ﴿٢٣﴾

و به پروردگارش می‌نگرد! (۲۳)

وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ بَاسِرَةٌ ﴿٢٤﴾

و در آن روز صورتهائی درهم کشیده است. (۲۴)

تَظُنُّ أَنْ يُفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ﴿٢٥﴾

زیرا می‌داند عذابی در مورد او انجام می‌شود که پشت را درهم می‌شکند! (۲۵)

كَلَّا إِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ﴿٢٦﴾

چنین نیست، او هرگز ایمان نمی‌آورد تا جان به گلوگاهش رسد. (۲۶)

وَ قِيلَ مَنْ رَاقٍ ﴿٢٧﴾

و گفته شود: آیا کسی هست که این بیمار را از مرگ نجات دهد؟! (۲۷)

وَ ظَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ ﴿٢٨﴾

و یقین به فراق از دنیا پیدا کند. (۲۸)

وَ اتَّفَقَتِ السَّاقُ بِالسَّاقِ ﴿٢٩﴾

و ساق پاها (از شدت جان دادن) به هم می‌پیچید. (۲۹)

إِلَى رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمَسَاقُ ﴿٣٠﴾

(آری) در آن روز مسیر همه به سوی (دادگاه) پروردگارت خواهد بود. (۳۰)

فَلَا صَدَقَ وَلَا صَلَّى ﴿٣١﴾

او هرگز ایمان نیاورد و نماز نخواند (۳۱)

وَلَكِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّى ﴿٣٢﴾

بلکه تکذیب کرد، و روی گردان شد. (۳۲)

ثُمَّ ذَهَبَ إِلَى أَهْلِهِ يَتَمَطَّى ﴿٣٣﴾

سپس به سوی خانواده خود بازگشت در حالی که متکبرانه قدم بر می‌داشت. (۳۳)

أُولَىٰ لَكَ فَأُولَىٰ ﴿٣٤﴾

عذاب الهی برای تو شایسته تر است، شایسته ترا! (۳۴)

ثُمَّ أُولَىٰ لَكَ فَأُولَىٰ (٣٥)

سپس عذاب الهی برای تو شایسته تر است، شایسته ترا! (۳۵)

أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى ﴿٣٦﴾

آیا انسان گمان می کند بیهوده و بیهدف رها می شود؟ (۳۶)

أَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِنْ مَنِيٍّ يُمْنَىٰ ﴿٣٧﴾

آیا او نطفه ای از منی که در رحم ریخته می شود نبود؟ (۳۷)

ثُمَّ كَانَ عِلْقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ﴿٣٨﴾

سپس به صورت خون بسته در آمد، و او را آفرید و موزون ساخت ؟ (۳۸)

فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٣٩﴾

و از او دو زوج مذکر و مؤنث آفرید. (۳۹)

أَلَيْسَ ذَلِكَ بِقَادِرٍ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ ﴿٤٠﴾

آیا چنین کسی قادر نیست که مردگان را زنده کند؟! (۴۰)

سوره انسان (ترجمه آیت الله مکارم شیرازی)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

هَلْ أَتَى عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَّذْكُورًا ﴿١﴾

آیا چنین نیست که زمانی طولانی بر انسان گذشت که چیز قابل ذکری نبود؟! (۱)

إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٢﴾

ما انسان را از نطفه مختلطی آفریدیم، و او را می‌آزمائیم (لذا) او را شنوا و بینا قرار دادیم. (۲)

إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا ﴿٣﴾

ما راه را به او نشان دادیم، خواه شاکر باشد (و پذیرا گردد) یا کفران کند. (۳)

إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلَ وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا ﴿٤﴾

ما برای کافران زنجیرها و غلها و شعله‌های سوزان آماده کرده ایم. (۴)

إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ﴿٥﴾

ابرار (نیکان) از جامی می‌نوشند که با عطر خوشی آمیخته است. (۵)

عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا ﴿٦﴾

از چشمه‌ای که بندگان خاص خدا از آن می‌نوشند، و از هر جا بخواهند آنرا جاری می‌سازند! (۶)

يُوفُونَ بِالَّذَرِّ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا ﴿٧﴾

آنها به نذر خود وفا می‌کنند، و از روزی که عذابش گسترده است می‌ترسند. (۷)

و يُطْعِمُونَ الطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا ﴿٨﴾

و غذای (خود) را با اینکه به آن علاقه (و نیاز) دارند به مسکین و یتیم و اسیر می‌دهند. (۸)

إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكْرًا ﴿٩﴾

(و می‌گویند) ما شما را برای خدا اطعام می‌کنیم و، هیچ پاداش و تشکری از شما نمی‌خواهیم. (۹)

إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَبَّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيرًا ﴿١٠﴾

ما از پروردگارانمان خائفیم در آن روز که عبوس و شدید است. (۱۰)

فَوَقَّاهُمُ اللَّهُ شَرَّ ذَٰلِكَ الْيَوْمِ وَلَقَّاهُمْ نَضْرَةً وَسُرُورًا ﴿١١﴾

از این رو خداوند آنها را از شر آن روز ننگه می‌دارد و از آنها استقبال می‌کند در حالی که شادمان و مسرورند. (۱۱)

وَجَزَّاهُمْ بِمَا صَبَرُوا جَنَّةً وَحَرِيرًا ﴿١٢﴾

خداوند در برابر شکیبائی آنان، بهشت و لباسهای حریر بهشتی را به آنها پاداش می‌دهد. (۱۲)

مُتَكِنِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ لَا يَرُونَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمْهَرِيرًا ﴿١٣﴾

این در حالی است که بر تختهای زیبا تکیه کرده اند، نه آفتاب را در آنجا می‌بینند، نه سرما را. (۱۳)

وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلَالُهَا وَذُلَّتْ قُطُوفُهَا تَذَلِيلًا ﴿١٤﴾

و در حالی است که سایه های آن (درختان بهشتی) بر آنها فرو افتاده، و چیدن میوه هایش بسیار آسان است. (۱۴)

و يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِآيَةٍ مِنْ فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرًا ﴿١٥﴾

و در گرداگرد آنها ظرفهای از نقره، و قدحهای بلورین می گردانند (مملو از بهترین غذاها و نوشیدنی - ها) (۱۵)

قَوَارِيرَ مِنْ فِضَّةٍ قَدَرُوهَا تَقْدِيرًا ﴿١٦﴾

ظرفهای بلورینی از نقره! که آنها را به اندازه لازم آماده کرده اند. (۱۶)

و يُسْقَوْنَ فِيهَا كَأْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِيلًا ﴿١٧﴾

و در آنجا از جامهای سیراب می شوند که لبریز از شراب طهوری است که با زنجبیل آمیخته است. (۱۷)

عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّى سَلْسَبِيلًا ﴿١٨﴾

از چشمه ای در بهشت که نامش سلسبیل است. (۱۸)

و يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَنثورًا ﴿١٩﴾

و بر گرد آنها نوجوانانی جاودانی (برای پذیرائی) می گردند که هر گاه آنها را ببینی گمان می کنی مروارید پراکنده اند! (۱۹)

وَ إِذَا رَأَيْتَ ثُمَّ رَأَيْتَ نَعِيمًا وَ مُلْكًا كَبِيرًا ﴿٢٠﴾

و هنگامی که آنجا را ببینی نعمتها و ملک عظیمی را می بینی! (۲۰)

عَالِيَهُمْ ثِيَابٌ سُنْدُسٌ خُضْرٌ وَ إِسْتَبْرَقٌ وَ حُلُوًّا أَسَاوِرَ مِنْ فِضَّةٍ وَ سَقَاهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا ﴿٢١﴾

بر اندام آنها (بهشتیان) لباسهایی است از حریر نازک سبز رنگ، و از دیبای ضخیم و با دستبندهایی از نقره تزیین شده اند، و پروردگارشان شراب طهور به آنها می نوشاند! (۲۱)

إِنَّ هَذَا كَانَ لَكُمْ جَزَاءً وَكَانَ سَعْيُكُمْ مَشْكُورًا ﴿٢٢﴾

این جزای شما است و سعی و تلاش شما مورد قدردانی است. (۲۲)

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ تَنْزِيلًا ﴿٢٣﴾

مسلمانا ما قرآن را بر تو نازل کردیم. (۲۳)

فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ آثِمًا أَوْ كَفُورًا ﴿٢٤﴾

پس در (تبلیغ و اجرای) حکم پروردگارت شکیبا باش، و از هیچ گنهکار و کافری از آنان اطاعت مکن.

(۲۴)

وَاذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٢٥﴾

و نام پروردگارت را هر صبح و شام به یاد آور. (۲۵)

وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا ﴿٢٦﴾

و در شبانگاه برای او سجده کن، و مقداری طولانی از شب، او را تسبیح گوی. (۲۶)

إِنَّ هَوْلًا يُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ وَيَذَرُونَ وَرَاءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيلًا ﴿٢٧﴾

آنها زندگی زودگذر دنیا را دوست دارند در حالی که پشت سر خود روز سخت و سنگینی را رها

می کنند. (۲۷)

نَحْنُ خَلَقْنَاهُمْ وَشَدَدْنَا أَسْرَهُمْ وَإِذَا شِئْنَا بَدَّلْنَا أَمْثَلَهُمْ تَبْدِيلًا ﴿٢٨﴾

ما آنها را آفریدیم و پیوندهای وجودشان را محکم کردیم، و هر زمان بخواهیم جای آنان را به گروه

دیگری می دهیم. (۲۸)

إِنَّ هَذِهِ تَذْكِرَةٌ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٢٩﴾

این یک تذکر و یاد آوری است و هر کس بخواهد (با استفاده از آن) راهی به سوی پروردگارش انتخاب می‌کند. (۲۹)

وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٣٠﴾

و شما چیزی را نمی‌خواهید مگر اینکه خدا بخواهد، خداوند عالم و حکیم است. (۳۰)

يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمِينَ أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣١﴾

هر کس را بخواهد (و شایسته ببیند) در رحمت خود وارد می‌کند، و برای ظالمان عذاب دردناکی فراهم ساخته است. (۳۱)

موسسه یاوران نماز

نهضت تفسیر قرآن